

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Deels met zicht op zee.

Ik kijk naar de zee

herinner me dat ik moet

kijken naar de zee.

(haiku Barbara)

Het wordt weer tijd voor vakantieplannen.

Ik had beter moeten lezen. Het stond in de folder die ik op Schiphol inkeek: Appartement te huur. Deels met zicht op zee.

Maar toen was het al te laat.

Via Internet boekte ik een last minute reis ergens naar de kust van Turkije.

De prijs was all- inclusive, dat prikkelde mijn voorstellingsvermogen. Inbegrepen was ook de ergernis als ik mezelf nog mag ergeren aan mijn eigen naïviteit die weer eens een loopje met me nam.

Ik zat gevangen in de toeristental. In een oord dat als een olievlek verder de kust vervuult met grote hotels. Wat ooit grillig en woest was is nu aangeharkt en met voeten getreden.

Ik nam me voor om ook hier toch iets moois van te maken in deze armzalige omgeving, (hoezo is arm zalig?) ik maakte plannen en onderzocht de mogelijkheden.

Buiten was het al niet anders. Om mij heen zag ik mensen die er niets van schenen te verwachten en die in het hele leven al als in een verloren zaak berustten. Geheel ongeïnspireerd bewogen zij zich voort, er zat bijna geen beweging meer in.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Ik overwoog een weekplan:

-Dagelijks om zeven uur opstaan en mediterraan mediteren.

-Daarna fitness oefeningen doen, vervolgens een ontbijt wat overigens voortreffelijk is.

-Daarna een voettocht, deels liftend, naar de omliggende gebieden? Jammer dat ik mijn dikke zwarte viltstiften niet in mijn bagage heb meegenomen, het maakt het liftdoel zwart op wit.

-en natuurlijk het dagboek bijhouden.-

Ik zie overal verliefde mensen aan het strand geheel in elkaar opgaan, zich niet bewust van welk decorum ook. Zij zijn zichzelf genoeg, hebben aan elkaar meer dan genoeg. Uit eigen ervaring weet ik dat verliefde ogen kleuren anders zien. Stralend in factor 35. Zelfs het beton wordt daarin zacht en aaibaar. Een reden om weer verliefd te worden?

Niet alleen verliefden die nog van alles van het leven verwachten, vinden hier een nestje. Hoog en nog hoger bejaarden verschijnen gesoigneerd aan het ontbijt, nemen een ligstoel tot in de verre namiddag, verplaatsen zich naar de sauna en komen vervolgens, wederom gesoigneerd aan het diner. Dames gemerkt met een zweem van Dior die de neusgaten neurolistisch programmeert tijdens het lopend buffet.

Daartussen mis ik de groep die waarschijnlijk nooit zal reageren op een dergelijke last minute aanbieding omdat zij de kudde schuwt en de natuur verkiest met avontuurlijke geest. Zelf denken en doen.

Deze omgeving is verlamvend voor de onderzoeker. Het enige wat er te onderzoeken valt is de donkere nacht van je ziel. Want als je weet hoe je stil kunt zijn, weet je hoe je verrassend kunt zijn. Stil ben ik maar waar is die verrassing?

Het eerste wat ik zie wanneer ik 's ochtends de gordijnen open, is het beton aan de overkant, tien meter verderop. Ik kijk rechtstreeks in de onbewoonde kamers. Alles is nog in aanbouw. Het balkonnetje is niet gemaakt om op te gaan staan, laat staan zitten. Een bij twee meter wordt met gietijzer afgeschermd. Maar wanneer ik daar helemaal overheen ga hangen met gevaar voor eigen leven, en mijn hoofd ver naar links buig, heb ik deels zicht op zee. Althans, een klein randje blauw voedt dat vermoeden.

Strikt genomen stond in de folder op Schiphol geen onwaarheid:

Deels met zicht op zee.

Barbara Driessen